

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 14.8.2003
KOM(2003) 501 slutlig

2000/0117 (COD)

KOMMISSIONENS YTTRANDE

**enligt artikel 251.2 tredje stycket c i EG-fördraget om Europaparlamentets ändringar
av rådets gemensamma ståndpunkt om
förslaget till**

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om samordning av förfarandena vid upphandling på områdena vatten, energi,
transporter och posttjänster**

**MED ÄNDRING AV KOMMISSIONENS FÖRSLAG
enligt artikel 250.2 i EG-fördraget**

KOMMISSIONENS YTTRANDE

**enligt artikel 251.2 tredje stycket c i EG-fördraget om Europaparlamentets ändringar
av rådets gemensamma ståndpunkt om
förslaget till**

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om samordning av förfarandena vid upphandling på områdena vatten, energi,
transporter och posttjänster**

1. INLEDNING

Enligt artikel 251.2 tredje stycket c i EG-fördraget skall kommissionen yttra sig över de ändringar som Europaparlamentet föreslagit vid den andra behandlingen. Kommissionen avger härmed sitt yttrande över de 19 ändringar som parlamentet föreslagit.

2. BAKGRUND

Förslaget överlämnades i enlighet med artikel 175.1 i EG-fördraget till rådet och Europaparlamentet (KOM(2000) 276 slutlig – 2000/0117(COD)) den 11 juli 2000.

Europeiska Ekonomiska och sociala kommittén avgav sitt yttrande den 26 april 2001.

Regionkommittén avgav sitt yttrande den 13 december 2000.

Europaparlamentet avgav sitt yttrande efter den första behandlingen den 17 januari 2002.

Kommissionen lade fram sitt ändrade förslag den 6 maj 2002.

Rådet antog sin gemensamma ståndpunkt den 20 mars 2003.

Europaparlamentet avgav sitt yttrande efter den andra behandlingen den 2 juli 2003.

3. SYFTET MED FÖRSLAGET

Direktivet om samordning av förfarandena vid upphandling på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster har tre mål, nämligen att modernisera, förenkla och ge större flexibilitet åt den rättsliga ramen. Att modernisera den för att ta hänsyn till teknikens och näringslivets utveckling, bl.a. de avregleringar som håller på eller kommer att genomföras i vissa av de sektorer som berörs. Att förenkla den för att bestämmelserna skall bli lättare att förstå, så att upphandlingen genomförs helt enligt de regler och principer som gäller på området och så att de som berörs (dvs. upphandlare och leverantörer) skall få bättre kännedom om sina rättigheter. Flexibiliteten inom förfarandena skall möta upphandlarnas behov.

4. KOMMISSIONENS YTTRANDE ÖVER EUROPAPARLAMENTETS ÄNDRINGAR

4.1. Ändringar som kommissionen har godtagit (nr 15 delvis)

Med reservation för en senare genomgång står det klart att vissa språkversioner inte (åtminstone inte den italienska, spanska, tyska och portugisiska) överensstämmer helt med terminologin i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/67/EG av den 15 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna¹ (postdirektivet). I punkt 2 står det t.ex. i den italienska versionen "plico postale" i stället för "invio postale" och i den spanska versionen "expedición" i stället för "el transporte" osv. **Ändring 15** av artikel 6 rör visserligen inte alla språkversioner, men kommissionen kan godta att terminologin anpassas till postdirektivet på detta sätt.

4.2. Ändringar som kommissionen inte har godtagit (1, 7, 12, 13, 14, 15 delvis, 16, 18, 28, 29, 35, 39, 40, 41, 50, 53, 54, 55 och 56)

Ändring 1 syftar till att 1) "till rimliga priser garantera en hög nivå av tillförlitliga tjänster av allmänt intresse" som ytterligare ett mål som eftersträvas med direktivet; 2) lägga till att samordningen av förfarandena för tilldelning av kontrakt skall ske på ett sätt som "tar hänsyn till fördragets övergripande mål enligt artiklarna 2 och 6 i EG-fördraget".

1) Denna del av ändringen kan inte godtas, eftersom direktivet endast syftar till att samordna tilldelningsförfarandena men inte den nivå för tjänster av allmänt intresse som erbjuds i de olika medlemsstaterna.

2) En hänvisning till målen i artikel 6 finns redan i skäl 12, och de sociala målen har redan beaktats på andra ställen i direktivet (t.ex. i skäl 43 och i artikel 38 om genomförandeklausulerna samt i artikel 57 när det gäller prövningen av att lagstiftningen om anställningsskydd och arbetsvillkor respekteras vid onormalt låga anbud). Eftersom en sådan hänvisning till artikel 2 i fördraget inte har föreslagits för de andra upphandlingsdirektiven, skulle en sådan ändring dessutom skapa rättsosäkerhet och kunna leda till e contrario-slutsatser i fråga om möjligheterna att ta hänsyn till sociala mål.

Ändringarna 7 och 28 syftar till att i respektive skäl och bestämmelse införa en skyldighet för den upphandlande myndigheten att – när så är möjligt – fastställa de tekniska specifikationerna med hänsyn tagen till kriterier avseende tillgänglighet för funktionshindrade eller "design för alla".

Tillgänglighet för funktionshindrade är utan tvekan en viktig social aspekt, men även om det är tekniskt möjligt att föreskriva detta är det inte alltid motiverat. Ändringen skulle innebära att denna skyldighet även gäller för kontrakt som är av sådan art att de inte rör funktionshindrade (t.ex. byggkontrakt för kaserner eller träningslokaler för hamnpoliserna).

Enligt den gemensamma ståndpunkten som lades fast efter parlamentets första behandling finns dessutom möjlighet att vid en upphandling ställa krav på tillgänglighet för funktionshindrade; detta framgår av bilaga XXI i direktivet om de tekniska specifikationerna. Upphandlingsdirektivet, som har till syfte att samordna förfarandena, är dock inte ett lämpligt instrument för att införa en skyldighet att ställa sådana krav.

¹ EGT L 15, 21.1.1998, s. 14. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2002/39/EG (EGT L 176, 5.7.2002, s. 21).

Ändring 12 syftar till att begränsa tillämpningsområdet för elektroniska auktioner och förbjuda användningen av dessa vid byggentreprenader och vissa typer av tjänster ("intellektuella" eller "komplicerade").

Bortsett från svårigheterna att avgränsa sådana tjänstekategorier på gemenskapsnivå kan denna ändring inte godtas, eftersom den inte är förenlig med begränsningen av tillämpningsområdet för elektroniska auktioner i skäl 22 och artikel 56. Dessutom bör det noteras att artikel 56.1 i den gemensamma ståndpunkten uttryckligen ger utrymme för att förbjuda eller begränsa användningen av elektroniska auktioner på nationell nivå.

Ändring 13 syftar till att inköpscentraler som inrättats av statliga, regionala eller lokala myndigheter eller offentligt-rättsliga organ skall betraktas som upphandlande myndighet. Genom denna ändring skulle alla organ som inrättats för centrala inköp oavsett rättslig status bli en upphandlande myndighet. Denna del skulle bli ett tillägg till den definition som redan ges i artikel 1.8 och som bygger på två krav, nämligen att själv vara en upphandlande enhet och att anskaffa varor och tjänster som är avsedda för andra upphandlande enheter. Denna ändring skulle klart strida mot definitionen i artikel 2.1 a där vissa villkor ställs för att man skall kunna betraktas som upphandlande myndighet.

Ändring 14 syftar till att ändra definitionen för begreppet "särskild rättighet eller en ensamrätt".

1) För det första utvidgas begreppet genom att det villkor stryks som anger att dessa rättigheter "väsentligt påverkar andra enheters möjligheter att bedriva samma typ av verksamhet".

2) För det andra inskränks tillämpningsområdet för begreppet genom att en precisering införs från skäl 25 där det anges att rättigheter som beviljas "ett begränsat antal företag på grundval av objektiva kriterier, som är proportionerliga och icke-diskriminerande och ger alla berörda parter som uppfyller kriterierna möjlighet att utnyttja dessa rättigheter, anses utgöra särskilda rättigheter eller ensamrätt".

1) Utvidgningen av definitionen kan inte godtas därför att privata företag därmed utan skäl för detta skulle omfattas av direktivet.

2) Det sista stycket i ändringen kan inte heller godtas, eftersom det är överflödigt. Om denna precisering skulle införas i rättsakten, skulle man dessutom kunna frestas att e contrario dra slutsatsen att EG-rätten legitimerar rättigheter som ges på subjektiva, oproportionerliga och diskriminerande grunder.

Bortsett från anpassningen i fråga om terminologin – som kommissionen har godtagit (se punkt 4.1 ovan) – innebär **ändring 15** att "monopoliserade posttjänster" och "andra posttjänster" skall behandlas olika genom att den åtskillnad stryks som införts genom den gemensamma ståndpunkten mellan de senare och "tjänster med anknytning till posttjänster".

En sådan ändring kan inte godtas, eftersom den skulle kunna leda till att postoperatörer behandlas olika med hänsyn till detta direktiv. Enheter som erbjuder samma tjänster – ur kategorin "andra posttjänster" – skulle därmed ibland omfattas av försörjningsdirektivet och ibland inte, beroende på om de dessutom utövar verksamhet som faller under "monopoliserade posttjänster". I den gemensamma ståndpunkten har man enats om att behandla all postverksamhet, monopoliserad eller ej, på samma sätt; utrymme ges bara för olika behandling av annan verksamhet ("med anknytning till"). Detta är rimligt, eftersom

”monopoliserade posttjänster” och ”andra posttjänster” är tjänster av samma slag: under den pågående liberaliseringen inom postsektorn kommer tjänsterna att övergå från kategorin monopoliserade tjänster till kategorin andra tjänster².

Genom **ändring 16** införs en skyldighet för de upphandlande enheterna att respektera gemenskapsrättens grundprinciper vid alla upphandlingar, inklusive sådana som understiger de tröskelvärden som anges i direktivet.

Dessa principer gäller tveklöst – såsom fastställts genom domstolens fasta rättspraxis – för offentlig upphandling, oavsett värde. I rättsligt hänseende är det dock inte lämpligt att lägga fast en sådan skyldighet i detta direktiv, som enbart gäller från och med vissa tröskelvärden. För kontrakt under dessa tröskelvärden skulle detta kunna skapa rättsosäkerhet om direktivets tillämpningsområde och därmed om räckvidden för de förfaranderegler som föreskrivs. För kontrakt som omfattas av direktivet skulle denna ändring vara en upprepning av skäl 9 i den gemensamma ståndpunkten.

Ändring 18 syftar till att skärpa den upphandlande enhetens skyldigheter att respektera den konfidentiella karaktären av den information som de ekonomiska aktörerna lämnar. Detta sker bl.a. genom en uppräkningslista av vilka uppgifter och underlag det rör sig om och genom en precisering att dessa skyldigheter skall respekteras under och efter tilldelningsförfarandet.

I och med att de båda upphandlingsdirektiven har anpassats till varandra genom de gemensamma ståndpunkterna har den ena delen av ändringen (uppräkningslistan av vilka uppgifter och underlag som berörs) redan beaktats. Däremot kan bestämmelsens absoluta karaktär (”under hela upphandlingen och efter utgången av denna”) inte godtas. Dels skulle en sådan bestämmelse kunna begränsa konkurrensen (om ett företag har utarbetat planerna för ett projekt inom ramen för en upphandling, skulle det företaget sedan vara det enda som kan genomföra projektet, eftersom planerna inte får vidarebefordras till någon annan kandidat). Dels skulle bestämmelsen kunna strida mot skyldigheterna om öppenhet (t.ex. gentemot kontrollorganen) och skyldigheterna om sekretess.

Med **ändring 29** införs det i den bestämmelse som förbjuder hänvisningar till ”tillverkning” 1) en hänvisning till viss tillverkare eller leverantör. Dessutom 2) stryks villkoret att hänvisningen till tillverkning endast är förbjuden ”om det får till följd att vissa företag eller produkter gynnas eller att andra inte kan komma ifråga”.

Detta ändringsförslag kan inte godtas av flera skäl.

– Om villkoret som anges under 2 stryks, som är gällande rätt, skulle en precisering strykas som begränsar räckvidden av förbudet till fall där visst ursprung eller viss tillverkning begränsar deltagandet vid upphandlingar. Att denna del strukits torde härröra från farhågor om att denna precisering skulle kunna hindra de upphandlande enheterna att ställa krav på produktionsprocesser som bara ett begränsat antal ekonomiska aktörer kan uppfylla (t.ex. ekologiska eller miljövänliga produkter). Sådana farhågor är inte motiverade. Detta har bekräftats som legitimt i målet ”bus d'Helsinki”³.

² Behandlingen av postförsändelser som väger mellan 50 och 100 gram kommer sålunda att vara en ”monopoliserad posttjänst” fram till den 1 januari 2006 för att sedan övergå till kategorin ”andra posttjänster”.

³ Domstolens dom av den 17 september 2002 i mål C-513/99, Concordia Bus Finland Oy Ab, tidigare Stagecoach Finland Oy Ab mot Helsingin kaupunki och HKL-Bussiliikenne, REG 2002, s. I-07213.

– Angående 1): Eftersom det i artikel 34 och bilaga XXI i rättsakten redan hänvisas till [uppgifter om] ”tillverkning, ursprung”, ”särskilt framställningsförfarande” och [hänvisningar till] ”ursprung” eller ”tillverkning”, är tillägget av tillverkare eller leverantör dessutom överflödigt.

– Slutligen skulle denna ändring leda till en inkonsekvens mellan de två direktiven, eftersom en ändring som i sak är identisk (ändring 90) inte antagits för det andra direktivförslaget om offentlig upphandling.

Ändring 35 syftar till att öka möjligheterna att tilldela kontrakt för forsknings-, experiment- eller utvecklingsändamål utan föregående meddelande om upphandling; de villkor i gällande rätt stryks som anger att dessa kontrakt inte får syfta ”till vinst eller till att täcka forsknings- och utvecklingskostnader samt på villkor att kontraktet inte påverkar efterföljande konkurrensutsatt kontraktstilldelning, avsedd särskilt för sådana ändamål”.

Om dessa villkor stryks skulle detta få till följd att kontrakt som för närvarande omfattas av kravet på offentlig upphandling skulle undantas från detta krav, varigenom gemenskapens regelverk skulle ifrågasättas. Dessutom skulle ändringen kunna skapa slutna marknader under mycket lång tid, eftersom tillämpningen av detta undantag enkelt skulle kunna avlösas av ett annat undantag med hänvisning till tekniska skäl (t.ex. driftskompatibilitet) för att man skall kunna fortsätta att tilldela kontrakt till den som fick det första forskningsuppdraget. Ändringen kan således inte godtas.

Enligt **ändring 39** får elektronisk anbudsgivning endast användas om en avancerad elektronisk signatur används i den mening som avses i direktiv 1999/93/EG och om innehållet i anbudet krypteras på ett tillförlitligt sätt.

Enligt motiveringen har ändringen till syfte att garantera ett adekvat uppgiftsskydd om anbudet översänds elektroniskt.

Det främsta syftet verkar vara att se till att det är möjligt att upptäcka eventuella ändringar i anbudet efter det att de har översänts och därmed att kunna rekonstruera originalinnehållet samt att garantera att endast behöriga personer kan få kännedom om anbudens innehåll.

Ur det perspektivet är ändringen överflödigt och skulle till och med kunna hindra att direktivet anpassas till den tekniska utvecklingen, eftersom det enligt bilaga XXIII finns andra tekniska medel för att se till att anbudet är säkra efter det att de har tagits emot. Uppgifternas säkerhet kan med andra ord garanteras med andra tekniska eller organisatoriska medel än avancerade signaturer. Med tanke på den snabba tekniska utvecklingen på området skulle en sådan ändring innebära att direktivet måste ändras för att ta hänsyn till den tekniska utvecklingen.

Syftet med denna ändring skulle emellertid också kunna vara att anbudsgivarens identitet klart skall kunna fastställas, efter det att anbudet har lämnats. Det bör framhållas att ett sådant krav inte föreligger på gemenskapsnivå för ”traditionella” anbud (icke elektroniska) och att den omständigheten att överföringen sker på elektronisk väg inte motiverar ett sådant krav. Om en upphandlande enhet emellertid – av rättssäkerhetsskäl – skulle kräva en sådan identifiering och autenticering vid elektroniska signaturer, finns redan den möjligheten enligt direktivet. I den gemensamma ståndpunkten anges nämligen i skäl 47 att direktiv 1999/93/EG är tillämpligt. Detta betyder att ett eventuellt krav på att anbudsgivaren och vederbörandes anbud klart skall kunna identifieras redan kan tillgodoses genom att hänvisa till nationell rätt som införlivar direktiv 1999/93/EG; detta garanterar att dessa krav endast kan uppfyllas genom avancerade elektroniska signaturer.

Enligt **ändring 40** skall en auktoriserad tredje part anlitas för att intyga att anbudsgivarens uppgifter överförs på ett sätt som tryggar sekretessen.

Sekretessen i fråga om anbudsgivarens uppgifter torde vara tillräckligt tryggad enligt bestämmelserna i bilaga XXIII.

Om det skulle föreskrivas att certifieringsorganen skall vara ackrediterade, skulle detta dessutom leda till snedvridningar eftersom ackrediteringen skiljer sig åt mellan medlemsstaterna.

Ändring 41 syftar till att precisera att de upphandlande enheterna skall underrätta de ekonomiska aktörerna om huruvida de kvalificerat sig inom två månader. Om beslutet kommer att ta längre tid än två månader, uppställs dessutom en skyldighet för de upphandlande enheterna att underrätta den anbudssökande inom en månad efter det att ansökan lämnats.

Om avsikten med ändringen är att kräva att de upphandlande enheterna skall avsluta sin prövning av en ansökan om kvalificering inom två månader kan den inte godtas, eftersom kvalificeringssystemen har införts i detta direktiv bl.a. för att ta hänsyn till de upphandlande enheterna behöver industriell utrustning som är mycket komplex (t.ex. rullande materiel för järnvägar) där den tekniska bedömningen kan kräva lång tid för provningar, analyser osv. Ändringen är dessutom motstridig. Å ena sidan anges en tidsfrist inom vilken beslut skall fattas, å andra sidan anges att beslutet kan ta längre tid. Den andra delen av ändringen kan inte heller godtas, eftersom utrustningens komplexitet och de nödvändiga provningarna kan medföra att de upphandlande enheterna inte vet inom en månad om det går att fatta ett beslut eller ej inom två månader.

Ändringsförslag 50 gäller tilldelningskriteriet det "ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet" och syftar till att

- 1) stryka "för den upphandlande enheten",
- 2) stryka preciseringen att det skall vara det "**ekonomiskt**" mest fördelaktiga anbudet,
- 3) ändra "motiveras av föremålet för kontraktet" till "är förbundna med föremålet för kontraktet",
- 4) införa att produktionsmetoderna skall omfattas, och
- 5) lägga till "anbudsgivarens tillämpning av likabehandlingsprincipen".

Angående 1): Att stryka orden "för den upphandlande enheten" skulle göra det möjligt att ta hänsyn till vaga, ofta inte mätbara, kriterier med hänsyn till en eventuell nytta för "samhället" i vid bemärkelse. Sådana tilldelningskriterier skulle inte längre fylla sin funktion, som är att möjliggöra en bedömning av anbudens inneboende kvalitet för att man skall kunna avgöra om de ger bästa valuta för pengarna för upphandlaren. Därmed skulle målet för upphandlingsdirektiven omkullkastas och dessutom skulle det uppstå allvarlig fara för att anbudet inte behandlas på samma sätt.

Angående 2): Denna fara skulle öka kraftigt om denna del av ändringen beaktades. Det skulle också innebära en genomgripande ändring av hela tanken med den pågående samordningen på gemenskapsnivå och kommissionens direktivförslag men även av den offentliga upphandlingen i sig, om dess budgettekniska funktion skulle ignoreras. Denna del av ändringen skulle dessutom innebära att överensställningen mellan de båda direktiven skulle brista betydligt.

Angående 3): Avsikten med denna del av ändringen är att se till att det nya direktivet ger samma möjligheter att ta hänsyn till vissa kriterier som gällande rätt enligt domstolens tolkning i ovannämnda mål ”bus d’Helsinki”. Denna ändring är överflödigt, eftersom den gemensamma ståndpunkten genom artikel 55 i kombination med skäl 54 redan innehåller de förtydliganden och garantier som krävs i detta hänseende.

Angående 4): Produktionsmetoderna omfattas av den vidare definitionen av ”miljöegenskaper” som uttryckligen återfinns bland de kriterier som anges som exempel. Produktionsmetoder tillåts nämligen enligt bilaga XXI som möjliga tekniska specifikationer, vilket gör att det inte finns någonting som hindrar att de kan anföras som tilldelningskriterier. Det skulle därmed vara överflödigt att föra in dem bland de exempel på kriterier som anges, särskilt med tanke på att dessa inte är uttömmande.

Angående 5): Om hänsyn skulle tas till faktorer som inte har något samband med kontraktets föremål, t.ex. anbudsgivarens tillämpning av likabehandlingsprincipen, skulle upphandlingsdirektivet förvanskas och bli ett instrument huvudsakligen för andra politikområden. Syftet med direktivet är att garantera att de offentliga medlen används på ett ”sunt” sätt och att garantera lika tillträde till marknaderna för offentlig upphandling. Anbudsgivarens tillämpning av likabehandlingsprincipen gör det nämligen inte möjligt bedöma anbudets kvalitet för att avgöra om det ger bästa valuta för pengarna. Här handlar det i stället om att ge företräde för ett ”socialt ansvarsmedvetet” företag och därmed att tilldela kontrakt till företag vars anbud inte nödvändigtvis ger bästa valuta för pengarna.

Ändringarna 53 och 56 rör artikel 59. Denna bestämmelse gäller för närvarande endast för tjänstekontrakt och är avsedd för situationer då europeiska ekonomiska aktörer stöter på svårigheter att få tillträde till tjänstemarknader i tredje land. Enligt denna bestämmelse skall kommissionen försöka lösa problem med marknadstillträdet i tredje land. Ändringen skulle innebära att gällande bestämmelser skulle utvidgas till de tre typerna av kontrakt och dessutom skulle det införas en skyldighet att ingripa om vissa av Internationella arbetsorganisationens konventioner inte efterlevs av tredje land.

Utvidgningen av de nu gällande skyldigheterna att ingripa till att även gälla tjänstekontrakt och byggkontrakt är inte motiverad. För dessa typer av kontrakt finns det andra instrument, antingen i detta direktiv (se t.ex. artikel 58) eller inom ramen för bi-, pluri- eller multilaterala avtal eller förhandlingar. Denna del av ändringen kan därför inte godtas.

Vad beträffar den nya situation som anges för ett ingripande är ett upphandlingsdirektiv inte ett lämpligt instrument för att införa en skyldighet för kommissionen att utöva tillsyn över att tredje land respekterar internationell arbetsrätt.

Med **ändring 55** skulle en presumtion införas om fritt tillträde till järnvägssektorn vid korrekt införlivande och tillämpning av rådets direktiv 91/440/EEG av den 29 juli 1991 om utvecklingen av gemenskapens järnvägar⁴, rådets direktiv 95/18/EG av den 19 juni 1995 om tillstånd för järnvägsföretag⁵ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14/EG av den 26 februari 2001 om tilldelning av infrastrukturkapacitet, uttag av avgifter för utnyttjande av järnvägsinfrastruktur och utfärdande av säkerhetsintyg⁶. Ändringen hör samman med det allmänna förfarandet för uteslutning enligt artikel 30.

Detta direktivpaket för järnvägen utgör för närvarande inte någon liberalisering på samma sätt som de andra direktiven som anges i bilaga XI. Det skulle dessutom vara för tidigt att redan nu införa en presumtion om fritt tillträde, eftersom andra åtgärder håller på att diskuteras med sikten inställt på att öppna marknaderna för frakt helt fram till 2008.

Genom **ändring 54**, som gäller en specifikt tysk situation, införs en presumtion om fritt tillträde till verksamhet för prospektering och utvinning av kol och andra fasta bränslen, om en medlemsstat frivilligt har utvidgat ett direktiv (94/22/EG) om tillstånd beträffande kolväten till att även gälla kelsektorn. Denna ändring hör samman med förfarandet för uteslutning enligt artikel 30.

En presumtion knuten till en frivillig tillämpning av ett gemenskapsdirektiv utanför dess egentliga tillämpningsområde är problematisk med tanke på rättssäkerheten, och skillnaderna mellan sektorn för kolväten och sektorn för kol och andra fasta bränslen beaktas inte. En sådan frivillig tillämpning kan emellertid inte ignoreras. Den gemensamma ståndpunkten innehåller med anledning av den första behandlingen redan ett skäl (40) som skall förtydliga att en sådan frivillig tillämpning skall beaktas enligt artikel 30 i direktivet.

5. SAMMANFATTNING

I enlighet med artikel 250.2 i EG-fördraget ändrar kommissionen sitt förslag på det sätt som anges ovan.

⁴ EGT L 237, 24.8.1991, s. 25. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2001/12/EG, EGT L 75, 15.3.2001, s. 1.

⁵ EGT L 143, 27.6.1995, s. 70. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2001/13/EG, EGT L 75, 15.3.2001, s. 26.

⁶ EGT L 75, 15.3.2001, s. 29.